

Adventsbrev (anden søndag i advent 2011)

Kære medlemmer og gudstjenestedeltagere i Aalborg Valgmenighed!

På søndag er det anden søndag i advent. Vi venter. Ligesom de ti brudepiger gør det i fortællingen fra Matthæusevangeliet 25,1-13, der er kirkeårets læsning til på søndag. Brudepigerne venter på, at festen skal begynde. De stiller sig der, hvor brudgommen vil komme forbi på sin vej til bryllupsfesten. De ved, at alle, som festklare møder brudgommens optog, kan komme med til festen. Og de glæder sig. De ser på hinandens tøj og retter lidt på deres eget – gad vide, hvem der har været mest heldig med at sætte håret og lægge den rigtige farve under øjnene? Da de har stået og småsnakket lidt, bliver de trætte i benene og sætter sig forsigtigt uden at gøre kjolen beskidt. De spejder ivrigt efter synet af brudgommens festoptog og lytter opmærksomt efter råbet om, at han kommer.

Men det trækker ud. Brudgommen lader vente på sig. Det skulle da ikke have taget så lang tid, skulle det? Burde han ikke have været her nu? Og lamperne brænder, mens mørket sænker sig. 10 klare lys i aftenskumringen, og 10 skikkelser, der skutter sig, mens kulden kommer krybende ind under deres festtøj. De venter stadig, og de begynder at blive trætte, og nu er det helt mørkt, og lamperne blafrer let i aftenbrisen, inden mørket og stilheden sænker sig over landsbyen. Det første gab gør dem helt forskrækkede, men til sidst gaber de alle sammen og sætter sig mere mageligt tilrette. Deres hoveder bliver tunge og synker ned mod brystet. En af brudepigerne svarer ikke længere, når man kalder på hende, og til sidst er der ingen, der kalder. De er faldet i søvn. Flammerne på de 10 lamper bliver langsomt mindre, mens de sover. Og pludselig gennembrydes mørket og stilheden af et råb: Han kommer! Gør jer klar! Og brudepigerne farer op og konstaterer, at kun fem af dem har olie på kanden, så de er festklare og kan komme med i optoget. De fem andre kommer ikke med i optoget og går glip af festen. Ikke fordi de faldt i søvn, men fordi de ikke havde olie på deres lamper.

Vi venter. Vi venter på lønforhøjelse. Vi venter på nyt arbejde. Vi venter på, at der kommer noget bedre i fjernsynet. Vi venter på kassedamen, der er ved at skifte bon i kasseapparatet. Vi venter på juleferie, på sommerferie, på weekend, på bedre tider, på mere lys, på mere velopdragne børn og på at mennesker omkring os bliver nemmere at have med at gøre. Og vi venter først og sidst på Ham, som kommer for at gøre alting nyt og holde en stor fest, som aldrig slutter.

Det gælder om at vente godt. Mange mennesker lever deres liv, mens de venter på noget andet. De venter dårligt, og de udsætter, hvad de burde gøre i dag. De siger ting som: Når jeg får nyt arbejde, vil jeg være mere sammen med mine børn. Når jeg har bestået dette semester, vil jeg gøre op med den dårlige vane, der er blevet til en afgud i mit liv. Når jeg får flere penge, vil jeg begynde at være en trofast giver. Når jeg ikke er så træt, vil jeg gå ind og sige glædelig jul til naboen.

Adventstiden rusker op i os: Våg. Vær vågen. Vær livs-vågen. Vær ikke som de tåbelige brudepiger, der gik glip af festen, fordi de ventede dårligt og udsatte det, de skulle have gjort, så det til sidst blev for sent. For der er muligheder, der aldrig kommer igen. Børn bliver voksne, kroppe bliver gamle, venner forsvinder, karrierer slutter. Og vi skal dø engang.

Det eneste, vi har, er nu. Nu. Nu. Du ejer ikke i går, og i morgen har du ingen del i. Men du har nu. Og nu. Kom til stede over for det nu og Ham, der har givet dig det. Våg. Bliv livs-vågen. Kys din elskede, giv dig hen i arbejdet, leg med dine børn, vent på Herren. For Han kommer. Og du er inviteret med til festen.

Jesper Fodgaard, præst i Aalborg Valgmenighed